

Митко Стойнов

Спасителят на човечеството
(или за ползата от фантастичния
разказ)

Рано тази сутрин писателят фантаст Станилов се събуди внезапно, надигна се отривисто на лакти и отвори широко очи, сякаш за да улесни проникващата в тях реалност. Постепенно меката светлина на утрото и познатите форми успокоиха съзнанието му, той отпусна с въздишка схванатото си тяло и с облекчението на човек, избягнал опасност си припомни съня си.

Присъни му се съществото, което така подробно описа в последния си фантастичен разказ. То стоеше току пред него, явно благоразположено към създателя си, размахваше дружелюбно пипалата и единственото око, с което Станилов го бе надарил, примигваше добродушно. В един миг то протегна грижливо пипала, за да избърше, кой знае защо, избилите по челото на Създателя едри капки пот...

Именно допирът със собствената му измислица стресна Станилов. Сега той прокара ръка по челото си и усети, че наистина е изпотен. Като проклинаше рисковете на професията си, фантастът се надигна и примирен с ранното пробуждане, се зае да приготви сутрешното си кафе. Докато пиеше на едри глътки ободрителната течност, Станилов взе твърдо решение да се откаже от замислената серия разкази, чийто главен персонаж бе проявилото неочаквана агресивност същество. Защитил по такъв начин спокойния си сън, той обаче се лиши от тема. Той попрехвърли на ум сюжети, за чието изчерпване бе внесъл на времето своя скромен дял, но бързо заряза това безполезно занимание. Седна на канапето, запали първата за деня цигара и запрелиства вчерашните вестници – понякога в действителността се случват неща, достойни за фантастиката. Този път Станилов не откри нещо особено интересно и все пак си отбеляза: опити с ново оръжие, Конгрес на мира, поредна масова психоза в „свободния“ свят, а в научно-популярното издание: баналните вече съобщения за летящи чинии, необясними смущения в ефира и едва на последната страница – нещо вълнуващо, обявен конкурс за фантастичен разказ. Това съобщение бе очакваният импулс, който окончателно разсъни Станилов, мобилизира мозъка му до възможния предел, доведе го до онова възбудено и приятно състояние, което предхожда творчеството. Изведнаж току-що прочетените факти добиха в главата на фантаста нов необичаен смисъл и постепенно се подредиха в една нереална, но логична система. Станилов бързо угаси цигарата, настани се зад пишещата машина, мисълта му потече професионално гладко и стаята се огласи от ритмично почукване.

След час и нещо той свърши, отпусна се удовлетворен на стола и погледна с любов новата си рожба. Решен да й осигури добро бъдеще,

той посегна към телефона. Имаше познат редактор в научно-популярното издание и намисли да чуе мнението му за новото си хрумване, пък и да разбере как вървят нещата с конкурса.

„Рачев търся“ – рече Станилов, щом отсреща вдигнаха слушалката.

„Да, аз съм“ – чу се гласът на приятеля му...

Същата сутрин експедицията РО навлезе в своя последен етап. Екипажът на експедицията, командир и двама разузнавачи, идваше от звездата Лима, отдалечена на много светлинни години от Земята, и бе пренесен до тях от суперлет, собственост на местната компания РАУБ. Компанията се занимаваше с откриване и експлоатация на планети със средна и голяма отдалеченост от Лима. Пратениците на РАУБ бяха унищожили еволюцията на не една планета, превръщайки я в пустиня. Преди време свръхмощните телескопи на компанията откриха в тринадесетия сектор идеален обект – цветуща планета с признаци за разумен живот.

И ето че от няколко дни около Земята обикаляха незабележими разузнавачи на РО, а към мозъка на кораба течеше непрекъснат поток от информация. На екрана пред Командира се нижеха изводи за състава на атмосферата и повърхността, за природните ресурси, органичния живот и т.н. От два дни разузнавачите изследваха човешкото общество и резултатите даваха добри надежди. Население – типичното за вселената разумно същество с коефициент на интелигентност, средния за тази галактика. Цивилизацията на планетата е още твърде млада, но вече е в края на първия етап от развитието си. Постигнато е задоволително техническо ниво, започнало е овладяването на космическото пространство и на енергията на атома и т.н.

Представа за психиката на човека пришълците получиха преди всичко от подслушаните радио- и телевизионни предавания и затова тя беше в известен смисъл едностранчива и непълна, но съвпаднаше с преследваните от тях цели. Те откриха противоречията на човешката природа, нейната сила и слабост. Видяха тази слабост в разделението на планетата на два антагонистични лагера, които правят първи, решителни стъпки към взаимно разбирателство и сътрудничество, но способността им за единно противодействие си остава силно снижена от различията в идеите и интересите им. Пришълците заключиха още, че едностранчиво развитата техника, прекомерната урбанизация и ред други неовладени социални процеси са довели до неустойчивост на човешката психика, до

податливост към масови психози и внушения. Неприятен бе единствено фактът, че направените изводи важаха в твърде различна степен за двете земни общества. Командирът мислеше, че това ще наложи употребата на най-мощни средства.

Проучванията бяха вече към своя край. В момента за уточняване на битово-интимните потребности от човешката психика разузнавачите засичаха телефонните разговори в един средно голям земен град. Мозъкът на кораба, съхранил и обработил огромна информация, даде своя прецизен извод: употреба на хипнотични вълни Х с усилена честота. Тези вълни ще превърнат хората в послушни изпълнители на заповеди, без своя мисъл и воля. Управлявани като роботи, хората ще добиват, обработват и изпращат към Лима всичко, което представлява интерес за компанията, докато и от тази планета бъде изтръгнато всичко и тя се превърне в безжизнена, мъртва скала.

В процеса на проучването у Командира се затвърди убеждението, че тази експедиция ще бъде една добра сполука. Ето защо той с почуда осъзна подадения от първи Разузнавач сигнал за тревога и прочете на екрана: „Извънредно интересен разговор, превключвам!“

В кабината прозвучаха в превод на неземеен език думите на Станилов до приятеля му от редакцията:

„... идват на Земята не с цел контакт, а злонамерено, обикалят незабележими, изследват човечеството. Решили са с хипнотични вълни да превърнат хората в роби, изпълняващи послушно заповедите им. Желанието им е да ограбят от небето и земята ни всичко, което ще поддържа тяхното суперблагоденствие и изобилие. Но ние ги откриваме случайно при подобни изпитания на гравитометри, те са обградени с наскоро откритото от нашите учени поле Рикошет, връщащо всяка агресивно изпратена енергия към първоизточника ѝ. Стават жертва на собственото си излъчване, което ги довежда до състояние на пълна безпомощност. Лъчите Рикошет доказват безотказното си действие, човечеството е спасено от зловещия призрак на войната!“

„Стоп! Изключи!“ – заповяда Командира и Разузнавача прекъсна подслушването. „Изпълняваме вариант Я – внезапен старт. Няма какво повече да търсим на тази планета.“

Докато суперлетът се откъсваше от земното притегляне, Командира помисли: „Сигурно сме изпуснали нещо много съществено, като изследвахме психиката на тези същества. Да открият поле Рикошет на такъв нисък етап на научно мислене, това е нелепо. Та ние едва сме доказали теоретичната възможност да бъде създадено това най-мощно

непобедимо оръжие!“

Ако Командира бе дочакал края на подслушания разговор, той би разбрал как новият разказ на Станилов бе отхвърлен категорично от приятеля му и как фантастът ядосано захлопна слушалката, след като чу досадния съвет да потърси друга тема.

Никой не е пророк на собствената си планета!

КРАЙ

© Митко Стойнов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/626>]